

L'HOSPITAL DE LA SANTA CREU DE BARCELONA DURANT EL TRIENNI LIBERAL, 1820-1823

Isabel Fargues i Garcia, Escola U. Infermeria, Hospital de la Santa Creu i Sant Pau
Roser Tey i Freixa, llicenciada en Història Medieval

Tots els canvis sociopolítics del segle XIX es reflecteixen d'alguna manera en l'Hospital, però la mateixa naturalesa de la institució li garanteix la continuïtat. El Trienni Liberal només és una de les moltes vicissituds que l'han afectat, a la qual s'ha d'afegir la devastadora epidèmia de febre groga que hi va coincidir.

Aquesta comunicació forma part d'un estudi sobre l'atenció d'infermeria als acollits a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau durant els sis segles de la seva existència. Les fonts documentals que hem utilitzat amb preferència són les Actes de la Molt Il·lustre Administració (MIA), les sèries Antic Hospital (Govern i Administració) i, a més, els Acords de l'Ajuntament de Barcelona dels anys 1820 al 1823.

Tant els dos canonges com els dos regidors que integren la Molt Il·lustre Administració (MIA) segueixen el ritme normal de substitucions en aquest període, fet que va assegurar que la institució oferís com sempre el seu servei a les persones pobres, malaltes, discapacitades i donés acolliment als infants orfes, al marge de les contingències polítiques que afectaven els seus patrons –l'Església i el municipi–, que, en definitiva, eren els responsables d'elegir-los i els més interessats en què tot funcionés com calia. Malgrat tot, falten les actes del primer trimestre de 1820 i les compreses entre el 25 d'abril i el novembre de 1823, que, segons fa constar el secretari Mas, no les va transcriure perquè no hi assistí.

Entre els fets més rellevants que incideixen en la vida de l'Hospital destaquen els canvis en els òrgans de govern de la ciutat, sobretot en els darrers temps, i totes les mesures extraordinàries que es van haver d'adoptar a causa de l'epidèmia: habilitació d'espais per aïllament, desplaçament i baixes de personal, etc. Les comunitats religioses que tenien cura dels malalts foren les que més directament acusaren els problemes per la seva laïcització obligada i per les lleves obligatòries del personal masculí a causa dels cossos de Milícies Nacionals. El codi sanitari de 1822, derivat dels acords de les Corts de Cadis, va suposar una reorganització de tot el sistema assistencial i delegà en la Junta de Beneficència unes competències que, de vegades, interferien en la vida de l'Hospital; si les noves disposicions no prosperaren és per la breu vigència que van tenir a causa del fracàs del règim polític, encara que algunes de les seves conseqüències econòmiques van perdurar, com és el cas de les estances subvencionades dels nens orfes, de les quals ningú es va voler fer càrrec en tornar a la situació d'abans.